॥ अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

शुक उवाच ॥ मांधातुः पुत्त्रप्रवरो यो ऽम्बरीषः प्रकीर्तितः ।
पितामहेन प्रवृतो यौवनाश्वश्च तत्सुतः ।
हारीतस्तस्य पुत्त्रो ऽभून्मांधातृप्रवरा इमे ॥ १ ॥
नर्मदा भ्रातृभिर्दत्ता पुरुकुत्साय योरगैः ।
तया रसातलं नीतो भुजगेन्द्रप्रयुक्तया ।
गन्धर्वानबधीत् तत्र बध्यान् वै विष्णुशक्तिधृक् ॥ २ ॥
नागाल्लब्धवरः सर्पादभयं स्मरतामिदं ।
त्रसद्दस्युः पौरुकुत्सो यो ऽनरण्यस्य देहकृत् ॥ ३ ॥
हर्यश्वस्तत्सुतस्तस्मादरुणो ऽथ त्रिबन्धनः ।
तस्य सत्यव्रतः पुत्त्रस्त्रिशङ्कुरिति विश्रुतः ॥ ४ ॥
प्राप्तश्चाण्डालतां शापाद्गुरोः कौशिकतेजसा ।
सशरीरो गतः स्वर्गमद्यापि दिवि दृश्यते ।
पातितो ऽवाक्शिरा देवैस्तेनैव स्तम्भितो बलात् ॥ ५ ॥
त्रैशङ्कवो हरिश्चन्द्रो विश्वामित्रवसिष्ठयोः ।
यन्निमित्तमभूद्युद्धं पक्षिणोर्बहुवार्षिकं ॥ ६ ॥
सो ऽनपत्यो विषण्णात्मा नारदस्योपदेशतः ।
वरुणं शरणं यातः पुत्त्रो मे जायतां प्रभो ॥ ७ ॥
यदि वीरो महाराज तेनैव त्वां यजे इति ।